

2015.gada 21.septembrī

Sūnu ciems

Sapnī es atrados Rīgā un braucu sabiedriskajā transportā. Es izkāpu Rīgas nomalē. Biju pārsteigts, ka galvaspilsētas nomale ir tik nolaista un nabadzīga ! Tikko bija Rīgas lepnie nami, bet šeit kaut kas līdzinājās "Sūnu ciemam". Likās, ka šeit simtiem gadu nekas nebija mainījies ! Tāds iespaids, ka esmu iebraucis laikā pirms 200 vai 300 gadiem ! Drūmo iespaidu vēl papildināja kaut kāda pretīga smaka un netīrība. Es biju mazliet nobijies. Šādās vietās parasti aplaupa vai piekauj, tāpēc izmisīgi meklēju ceļu ārā no šī rajona.

Tikšanās ar fermeri

Pēkšņi man priekšā iznāk kāds vīrs, kurš sāk laipni sveicināt. Es redzu, ka vīram ir kristieša daba, un viņš nav bīstams. Vīrs man saka: "Nebaidies, mēs esam kristieši ! Mēs esam savējie!" Tikai tagad es sapratu, ka esmu nonācis kristiešu ciemā, un man nav par ko baidīties.

Neparastie dzīvnieki

Tālāk es redzu, ka kristieši audzē kaut kādus mājdzīvniekus, kādus dzīvē nekad neesmu redzējis. Man sacīja, ka šeit viss notiekot kristīgā garā, tāpēc arī mājdzīvnieki esot audzināti kristīgā mīlestībā. Tālāk es redzēju, ka mājdzīvnieki tiek izvesti pastaigāties. Es redzu, kā dzīvnieki, gluži kā cilvēki, sadodas rokās un apkampjās mīlestībā. Pēkšņi es atrados it kā viņu vidū. Kad redzēju tos no tuvuma, tie rūca kā lāči viens uz otru. No tuvuma varēja redzēt, ka viņos pamostas lāča daba, un tie sāk kost viens otram. Tiklīdz es atkāpos un skatīju dzīvniekus no tālienes, tūlīt atkal varēja redzēt tikai to, ka tie apkampjas kristīgā mīlestībā. Tomēr, kad es iegāju viņu vidū, atkal bija lāča rūkoņa un kodieni. Tomēr kristīgā daba viņos neļāva agresijai izpausties pilnīgi, bet tikai daļēji.

Nāvei nolemtais

Atstatus no visiem pārējiem kristīgajiem dzīvniekiem stāvēja kāds ļoti saplosīts dzīvnieks. Es nezinu, kas viņu bija tā saplosījis ? Izskatījās, ka viņš ir arī sagraizīts. Trūka pat atsevišķas ķermeņa daļas. Dzīvnieks bija sagraizīts nevis brutālā, bet ļoti rūpīgā, ļoti izsmalcinātā (kristīgā) veidā. Es redzēju, ka sagraizītajam ar kristieša dabu viss bija kārtībā. Sagraizītājus un iemeslu man nebija lemts zināt. Pārējie dzīvnieki viņu bija izstūmuši ārā no sava vidus, jo sacīja: "Šis jau nāvei nolemtais! Ja mēs no saviem kodumiem vēl varam atkopties, tad šim nekas vairs nevar palīdzēt !"

Dievkalpojums

Tālāk ciemā bija jāsākas Dievkalpojumam. Es biju uzaicināts kā viesludinātājs. Visi bija laipni un mīļi. Dīvainākais bija tas, ka Dievkalpojumu turēja zem klajas debess, kaut arī apkārt bija nolaistās mājas, kur paslēpties no lietus. Ārā bija nepatīkams laiks, kaut kas līdzīgs slapjdraņķim. Draudzes priekšnieks teica, ka visiem jāstāv zem lietus. Tā viņi esot visu laiku darījuši, un savādāk vienkārši nevarot būt ! Sliktajā laikā ļaudīm izdalīja lietus mētelīšus. Lai arī es biju sludinātājs, taču man lietus mētelīti nedeja. Vien izrādīja kristīgo mīlestību. Sacīja, ka katram sava āda mīļāka un mētelīši visiem nepietiekot.

Spītīgās māsas

Es redzēju, ka Dievkalpojuma apmeklētāju vidū bija dažas kristīgas māsas, jau labi gados. Interesanti, ka sapnī es varēju pravietot, un redzēt cilvēka garīgo stāvokli. Es redzēju, ka kristīgās māsas gan zina, ka ir vēl kāds tuvāks garīgais līmenis attiecībā ar Dievu, kurā tās tiek aicinātas ieiet. Tomēr māsu spītība ir tik liela, ka viņas zinot, ka Dievs aicina, tomēr paliek ārpusē un neieiet ! Tas būtu kaut kas līdzīgs tam, ja kāds grimtu laivā, bet izvēlētos tomēr nogrimt, zinot, ka ir pienākusi glābšana ! Es brīnījos par tādu apzinātu, pašnāvniecisku māsu nepaklausību ! Sapņa beigas